

Ο ΣΟΛΟΜΩΝ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΙΣ ΣΑΒΑ.

ΡΑΒΒΙΝΟΣ τις μ' ἐδιηγῆθη ποτὲ ἐπινόησιν εὐφροεντάτην, τὴν ὁποίαν τὸ Ταλμούδιον ἀποδίδει εἰς τὸν Σολομῶντα, τὴν ἐφεξῆς:—

Ἡ σοφία τοῦ μονάρχου εἶχε διαφημισθῆναι καὶ εἰς τὰ πλέον μακρυνὰ μέρη τῆς γνωστῆς οἰκουμένης. Ἡ βασίλισ Σαβὰ, ἐλκυσθεῖσα ἀπὸ τὴν λαμπρότητα τῆς ὑπολήψεώς του, ἐπεσεκέρθη τὸν ποιητικὸν βασιλέα εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ αὐλήν· ἐκεῖ, μίαν τῶν ἡμερῶν, διὰ τὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀγχίνουσαν τοῦ μονάρχου, ἐπαρουσιάσθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ θρόνου του· εἰς ἐκάστην χεῖρα ἐκρατοῦσε στέφανον· ὁ μὲν ἐσύγκειτο ἀπὸ φυσικὰ, ὁ δὲ ἀπὸ τεχνητὰ ἄνθη. Εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ δευτέρου, ἡ τέχνη εἶχε μιμηθῆναι τὰ ζωηρὰ χρώματα τῆς φύσεως τόσον ἐξαίσια, ὥστε καὶ ὁ Σολομῶν αὐτὸς, θεωρῶν ὅθεν ἐκάθητο τοὺς στεφάνους εἰς τὰς χεῖρας τῆς βασιλίσσης, ἐδυσκολεύετο νὰ διακρίνῃ, κατὰ τὴν ἐρώτησιν αὐτῆς, ποῖος ἦτο τῆς φύσεως προϊόν, ποῖος δὲ τῆς τέχνης ἔργον. Ὁ ἀγχίνους Σολομῶν ἐφαίνετο εἰς ἀπορίαν· πλὴν νὰ νικηθῇ, ἂν καὶ εἰς πράγμα οὐτιδανόν, ἀπὸ γυναικα περὶ τὰ οὐτιδανὰ σπιδάξουσιν, τοῦτο ἠρέθειζε τὴν ὑπερηφανίαν του. Ὁ υἱὸς τοῦ Αβιδι, ὁ συγγραψας περὶ τῶν φυτικῶν προϊόντων ἀπὸ τῆς κέδρου μέχρι τῆς ὑσσώπου, νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἐγέλασεν αὐτὸν μία γυνὴ με χαρτάκια καὶ με ὑαλιστεράς βαφάς! Τοῦ μονάρχου ἡ δὲ ἀγχίνουσαν ὑπόληψιν ἐφαίνετο εἰς κίνδυνον νὰ ἐλαττωθῇ, καὶ ὁλόκληρος ἡ τῶν Ἰουδαίων αὐλὴ ἐκυριεύθη ἀπὸ κατήφειαν καὶ μελαγχολίαν. Τέλος πάντων, διενεώθη ὁ βασιλεὺς μίαν μέθοδον, καὶ μέθοδον τῶντι ἀξίαν τοῦ φυσιολόγου. Παρατηρήσας κοπάδιον μελισσῶν, αἵτινες περιπλαντοὶ ἔξω τοῦ παραθύρου, ἐπρόσταξε νὰ τὸ ἀνοίξωσιν· ἠννοήθη· αἱ μέλισσαι ὤρμησαν εἰς τὸ οἶκημα, καὶ ἐκάθισαν ἀμέσως ἐπὶ ἐνὸς τῶν στεφάνων, ἐνῶ εἰς τὸν ἄλλον οὐδὲ μία κἄν ἐπλησίασεν. Ἡ βασίλισ ἀποτυχοῦσα ἶδε καὶ ἄλλο αἷτιον νὰ ἐκπληττεται εἰς τὴν σοφίαν τοῦ Σολομῶντος.

Ἐχεῖ ὁ μῦθος οὗτος τὸ ὥραϊον τοῦτο ἐπιμύθιον· ὅτι ἡ μέλισσα ἐπαναπαύεται μόνον εἰς τὰς φυσικὰς ὡραιότητας, ἀλλ' οὐδέποτε εἰς τὰ ψευδῆ τῆς τέχνης ἄνθη,—ὅς ἦναι ὅσον θέλει τέλειος ὁ χρωματισμὸς των. Ἐὰν ἐφαρμόσωμεν τοῦτο εἰς τὰς κυρίας, "Ὡ πόσον γίνεται θηρτικόν!

ΔΥΣΚΟΛΟΝ νὰ ταπεινοφρονῇ ὁ πλούσιος, ἀλλ' ἐδύνατον νὰ σωφρονῇ ὁ ὑπερφανός.

ΤΥΧΗΡΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ.

ΕΦΑΝΤΑΣΘΗΣΑΝ τινὲς ὅτι ἡ πρὸς τὰ τυχερὰ παιγνίδια κλίσις δὲν εἶναι παγκόσμιος· ἀλλ' ὅτι περιορίζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς ψυχρὰ κλίματα, ὅπου ἐν τοιοῦτο πάθος εἶναι ἰκανώτερον νὰ διεγείρῃ καὶ νὰ εὐχαριστῇ τὰ ναρκωμένα πνεύματα τῶν ἐντοπίων. Ἡ ἰδέα ὁμῶς αὕτη εἶναι ὅλως ἐσφαλμένη· καθότι ἡ ὀλέθριος αὕτη ἐπιρροῆεια ὑπάρχει τόσον εἰς τοὺς κατοίκους τῆς διακεκαυμένης καὶ τῶν κατεψυγμένων ζωνῶν, ὅσον καὶ εἰς τοὺς ὑπὸ ἱλαρότερα κλίματα διαιωμένους. Ὁ ἄγριος καὶ ὁ πολιτισμένος, ὁ ἀπαίδευτος καὶ ὁ πεπαιδευμένος, γοητεύονται ἐξίσου ἀπὸ τὴν ἐλπίδα νὰ συσσωρεύσωσι πλοῦτη χωρὶς τοὺς κόπους τῆς βιομηχανίας.

Οἱ ἀρχαῖοι Ῥωμαῖοι, παρατηρεῖ συγγραφεὺς τις Γάλλος, ἐσυναθροίζοντο νὰ βλέπωσι τοὺς μονομάχους αὐτῶν φονευομένους συναλλήλως· ἐβαλλαν δὲ τοῦτο εἰς τὴν τάξιν των παιγνιδίων! Πόσον βάρβαρον! Ἀλλ' εἰμεθα τάχα ἡμεῖς ὀλιγώτερον βάρβαροι, οἵτινες λέγομεν περὶ τῶν συνερχομένων ν' ἀφανίζωσιν εἰς τὸν ἄλλον, ὅτι παίζουσιν.

Ἀρχήτερα, λέγει ὁ Μονταίγνης, ἡγάπων τὰ τυχερὰ παιγνίδια· ἀλλ' ἀπὸ τὴν μανίαν αὐτὴν πρὸ πολλοῦ ἱατρεύθην· ἐπειδὴ εὗρηκα ὅτι, ὅσον καὶ ἂν ἐπροσπάθουν νὰ φαίνωμαι ἀδιάφορος ὅταν ἔχανα, πάντοτε ὁμῶς ἡ λύπη μου ἦτον ὀχι μικρά.

Οἱ Σιαμαῖοι, διὰ νὰ πληρώσωσι τὰ ἐκ τοῦ παιγνιδίου χρέη των, πωλοῦν τὰ κτήματα, τὰ παιδία, τὰς γυναῖκάς των, καὶ τέλος πάντων, ἑαυτοὺς.—Οἱ Σῖναι παίζουν νύκτα καὶ ἡμέραν, ἕως νὰ χάσωσι πᾶν ὅ,τι ἔχουν· καὶ τότε συνήθως ὑπάγουν καὶ χρεμάζονται.—Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ὑπάρχει νόμος, Νὰ θανατόνεται ὅστις ὀψοκινδυνεύσῃ τὸ ἀργύριόν τινος εἰς παιγνίδιον.—Ἀφ' ὁ Μαλαῖος ζημιωθῇ ὅλην αὐτοῦ τὴν περιουσίαν, καταντᾷ εἰς ἀπελπισίαν φορικτήν. Αὐτοὶ τότε πλεξίδα τινὰ τριχῶν τῆς κεφαλῆς του, φανερόν των τοιουτοτρόπως, ὅτι κηρύττει πόλεμον καὶ ὀλεθρον καθ' ὅλων ὅσους ἀπαντήσῃ· μεθύει δὲ ἀπὸ ὀπιον, καὶ κυριευμένος ἀπὸ φρενίτιδα, τρέχει δαγκάνων καὶ φονεῶν ὅτινα εὗρῃ ἐμπροσθέν του. Ἀλλ' εὐθύς ἀποῦ φανῇ λυμένη ἡ πλεξίς αὕτη, ἔχει καθεὶς τὴν ἀδελφίαν ἀπὸ τοὺς νόμους νὰ πυροβολήσῃ κατ' αὐτοῦ, καὶ νὰ τὸν ἀφανίσῃ ὅσον τὸ ἐργηροώτερον.

Παίκτης καὶ ἀπατεὼν ἦσαν λέξεις συνώνυμοι εἰς τὴν Ἀγγλίαν κατὰ τὴν δεκάτην ἑκτὴν ἑκατονταετηρίδα· καὶ τὴν σήμερον δὲ μόλις ἔχασαν τὴν διπλὴν ταύτην σημασίαν.

Ἄν ἤξευραν οἱ χαρτοπαῖλαι, λέγει ὁ Κο-

ραῆς, ' πόσον κακὸν προξενοῦν εἰς ἑαυτοὺς καὶ εἰς τὸν πλησίον, ἤθελαν φρόντιν καὶ εἰς μόνην τὴν θεάν τῶν χαρτίων. Ὁ Ἀριστοτέλης συγκαταριθμεῖ τοὺς τοιοῦτους μὲ τοὺς ληστὰς.'

Ο ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΛΟΙΜΟΣ.

Το δεύτερον ἔτος τῆ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ θέρους, ἔκαμαν εἰσβολὴν οἱ Πελοποννήσιοι εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἔχοντες στρατηγὸν τὸν Ἀρχίδαμον, βασιλέα τῶν Λακεδαιμονίων· καὶ στρατοπεδεύσαντες διέφθειραν τὴν γῆν. Μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας, ἤρχισε πρῶτον ἡ πανώλης νόσος εἰς τὰς Ἀθήνας· ἣτις ἐλέγετο μὲν νὰ ἠκολούθησεν εἰς πολλὰ μέρη ἔκ προτέρου, καὶ περὶ τὴν Ἀθῆνον καὶ εἰς ἄλλους τόπους πολλοὺς· κἀνεῖς, μ' ὅλον τοῦτο, δὲν ἐνθυμεῖτο τοιαύτην νόσον εἰς οὐδὲν μέρος ποτὲ, ὥστε νὰ διαφθείρῃ τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων· καθότι οὔτε ἰατροὶ δὲν ἐξαρκούσαν τὸ πρῶτον, ἰατρεῦοντες ἐν πάθος ἄγνωστον, ἀλλ' ἀπέθνησκαι αὐτοὶ μᾶλλον, ὅσον ἐπλησίαζαν περισσότερον εἰς τοὺς ἀσθενεῖς· οὔτε ἄλλη τέχνη ἀνθρώπων. Ἡύχοντο μὲν ἰκεσίας καὶ δεήσεις εἰς τοὺς ναοὺς, μεταχειρίζοντο δὲ χρησμοὺς ἔτι ἄλλα παρόμοια· ἀλλὰ δὲν εὐρῆκαν οὐδέποθεν οὐδεμίαν βοήθειαν· τέλος δὲ, ἀφέθησαν ἀπὸ ὅλα, νικώμενοι ἀπὸ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ κακοῦ.

Λέγουσι δὲ ὅτι ἄρχισε πρῶτον ἀπὸ τὴν Αἰθιοπίαν ἄνωθεν τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἔπειτα κατέβη καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Αἰγύπτου καὶ Λιβύην, καὶ εἰς τὰς περισσότερας ἐπαρχίας τοῦ βασιλείου τῶν Περσῶν. Εἰς δὲ τὰς Ἀθήνας ἐπέπεσεν ἔξαφνα· καὶ πρῶτον ἐμόλυνε τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸν Πειραιᾶ, καὶ λόγος διεδόθη ὅτι οἱ Πελοποννήσιοι ἐφαρμάκωσαν τὰ φρέατα· ἐπειδὴ ἐκεῖ δὲν ἦσαν ἐτι πιγαί· ἔπειτα ἦλθε καὶ ἐπάνω εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἀπέθνησκαι τότε πολὺ περισσότεροι. Ὡς τόσον, ὥς λέγει περὶ αὐτῆς τῆς νόσου καὶ ἰατρὸς καὶ μὴ ἰατρὸς κατὰ τὴν ιδέαν του ἕκαστος, πόθεν ἔπεται νὰ ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ἐν τοιοῦτο πάθος, καὶ ποίας αἰτίας στοχάζεται ἰκανὰς νὰ προξενήσῃ τοσαύτην μεταβολὴν εἰς τὴν ὑγίαν τῶν ἀνθρώπων· ἐγὼ δὲ, ἐπειδὴ καὶ ὁ ἴδιος ἐκτυπήθη, καὶ ἄλλους ἶδα πολλοὺς νὰ πάσχῃσι τὸ αὐτὸ πάθος, θέλω περιγράψαι τὰ περιστατικά καὶ ὅλα τὰ συμπτώματα τοῦ νοσήματος· ὥστε νὰ ἔχωσι καὶ οἱ μεταγενέστεροι μίαν ιδέαν τοῦ πάθους εἰς προφύλαξιν καὶ πρόνοιαν ὅπως οὖν τῆς υγείας των, ἂν ποτὲ ἀκολουθήσῃ καὶ ἄλλοτε τὸ τοιοῦτον κακόν.

Τὸ ἔτος ἐκεῖνο ὁμολογεῖτο πρὸ πάντων ὑγιεινὸν εἰς τὰς ἄλλας ἀσθενείας· καὶ ἀπὸ ἄλλο δὲ καὶ ἂν προσεπασχέ τις, ἔκαταντοῦσεν ἐξάπαντος

εἰς αὐτὸ τὸ νόσημα. Οἱ πλείότεροι δὲ, χωρὶς οὐδεμίαν αἰτίαν, ὑγιεῖς ὄντες, ἐξαίφνης ἐκυριεύοντο ἀπὸ μίαν ἰσχυρὰν θερμὴν τῆς κεφαλῆς, καὶ ἀπὸ μίαν κοκκινίαν καὶ φλόγωσιν τῶν ὀφθαλμῶν· τὰ ἐντὸς δὲ, ὁ φάρυγξ καὶ ἡ γλῶσσα, γινόμενα αἱματώδη, ἄφιναν μίαν ἐκπνοὴν βρωμεράν· τὰ ὅποια διεδέχετο παρμὸς ἐνταυτῇ καὶ βράγχος εἰς τὸν λαιμόν· καὶ μετ' ὀλίγον κατέβαιναν εἰς τὸ στήθος ὁ πόνος, ἀποτελὼν ἰσχυρότατον βῆχα· ἀφοῦ δὲ ἐκυρίευσεν τὸν στόμαχον, ἀνακάτονεν αὐτὸν ἰσχυρῶς, προσενῶν πάντα τὰ εἶδη τοῦ ἐμετοῦ τῆς χολῆς, ὅσα ποτὲ ὠνόμασαν ἰατροί· καὶ τοῦτο ἐγίνετο μὲ δυσκολίαν καὶ θλίψιν μεγάλην. Οἱ περισσότεροι, ἐκτὸς τούτων, ἐκυριεύοντο ἀπὸ ξηρὸν λύξιγκα, ἀποτελοῦντα ἕνα σπασμὸν ἰσχυρόν, ὅστις εἰς τινὰς μὲν εὐθέως ἔπαυεν, εἰς ἄλλους δὲ ἐπεκρατοῦσε καὶ μετὰ ταῦτα ἐπὶ πολὺ. Καὶ ἔξωθεν μὲν τὸ νοσοῦν σῶμα δὲν ἐφαίνετο τόσον θερμὸν οὔτε κίτρινον, ἀλλ' ὀλίγον τι ἐρυθρόν καὶ μολυβδοειδές, καὶ σκεπασμένον ἀπὸ φουσκαλίδας μικρὰς καὶ πληγὰς· ἔσωθεν δὲ τοσοῦτον ἐφλογίζετο, ὥστε οἱ ἄρρωστοι δὲν ὑπέφεραν νὰ φορῶσιν οὔτε τὸ λεπτότατον ἔνδυμα, οὔτε σινδόνιον, οὔτε κἀνὲν ἄλλο τοιοῦτον, θέλοντες νὰ μένωσιν ὀλόγυμνοι, καὶ ἐπεθυμοῦσαν μετὰ χαρᾶς νὰ ῥιφθῶσι μέσα εἰς ὕδωρ ψυχρόν· καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, μὴ ἔχοντες ἀνθρώπους νὰ τοὺς φυλάττωσιν, ἐρύφθησαν εἰς τὰ φρέατα, μὴ ὑποφέροντες μίαν ἀσβεστον δίψαν· καθότι καὶ τὸ πολὺ ἔτι τὸ ὀλίγον ποτὸν ἦτον ἀνωφελὲς ἐκ τοῦ ἴσου. Πρὸς τοῦτοις, ἐβασανίζοντο ἀκατάπανστα καὶ ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν καὶ αὐπνίαν. Τὸ δὲ σῶμα, ὅσον καιρὸν ἡ νόσος ἦτον εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς, δὲν ἐφθείρετο παντελῶς, ἀλλ' ἐβαστοῦσε παρ' ἐλπίδα εἰς ἕνα τοιοῦτον ἀγῶνα· ὥστε ἡ ἀπέθνησκαι οἱ περισσότεροι τὴν ἐννάτην καὶ τὴν ἐβδόμην ἡμέραν ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν φλόγωσιν, ἔχοντες ἐτι ὀλίγην δύναμιν· ἢ, ἂν τότε διεσώζοντο, ἀπέθνησκαι τούτων οἱ περισσότεροι μετὰ ταῦτα ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν, ἀφοῦ κατέβαινε τὸ πάθος εἰς τὴν κοιλίαν, καὶ κατεσπάραττεν αὐτὴν μὲ μίαν ἔλκωσιν ἰσχυρὰν, ἡ ὅποια ἐπροξενοῦσε μεγάλην τινὰ διάρροϊαν· καθότι τὸ πάθος, τὸ ἀρχόμενον πρῶτον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, διήρχετο διὰ παντὸς τοῦ σώματος, ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω. Καί, ἂν ἐπέρνα δὲ τις σώος τοὺς μεγίστους κινδύνους, ἡ νόσος ἐδείκνεν ἐπιπλέον τὸ κακὸν τῆς φύσεώς τῆς, πιάνουσα τὰς ἄκρας τοῦ σώματος· καθότι ἐκυρίευσεν καὶ τὰ αἰδοῖα, καὶ τὰς ἄκρας τῶν ποδῶν καὶ χειρῶν, καὶ πολλοὶ, στερεῖμενοι αὐτὰ τὰ μέλη, διέφευγαν τὸν κίνδυνον τῆς ζωῆς· τινὲς δὲ καὶ ἐτυφλώθησαν· ἄλλοι δὲ, εὐθύς ἀναλαβόντες, ἔπεσαν εἰς μίαν λήθην ὅλων